

i øvrigt det mærkelige ved Daaben, at medens man — det gaar jeg ud fra — her kun vil medregne den Daab, der har fundet Sted i en af Folkekirken Kirker og paa en nærmere foreskrevet Maade, anerkender man dog ellers ogsaa en anden Daab for gyldig, f. Eks. Hjemmedaab og hvad dermed kan sættes i Klasse. Man vil ingenlunde gentage det, der er sket, og derved „bespotte det hellige“, som det hedder i Ritualiet. Jeg anser det for givet, og det viser Erfaringen ogsaa, at det aldrig falder nogen af Folkekirkens Myndigheder eller Præster ind at forlange, at et i Frimenigheden døbt Barn senere skulde døbes om igen. Hvis man altsaa fastholder begge de Betingelser, her staa nævnte: „døbt og konfirmeret i Folkekirken“, betyder det — det vil jeg yderligere betone — at de, som ere Medlemmer af, døbte og konfirmerede i Frimenighederne og vedblive at være der, ere udelukkede fra at faa Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadene, men det betyder ogsaa, at de aldrig senere kunne erhverve disse Rettigheder, selv om de igen slutte sig til den almindelige Folkekirke og ønske at træde ind ganske under de almindelige Former, thi derved forandres ikke det Faktum, at de ikke ere — som her staa — „døbte og konfirmerede i Folkekirken“. Døbe dem om igen vil man ikke, om man vil konfirmerer dem om igen, ved jeg ikke, men det vilde i alt Fald være en haard Krænkelse for de paagældende, hvis man vilde stille det som Betingelse. Men jeg tvivler om, at man vil det, og jeg støtter mig i saa Henseende til den samme Resolution af 22de Marts 1897, om Udtrædelse af og Indtrædelse i Folkekirken, som jeg før nævnte. Thi der staa i § 6, at naar en i Folkekirken døbt Person ønsker igen at indtræde, har han derom kun at henvende sig til en Præst i Folkekirken, og denne taler saa med ham, og saa staa der videre: „Naar Præsten efter Forhandling med den vedkommende skønner, at Ønsket om Genindtrædelsen er grundet i en alvorlig Beslutning om atter at ville høre til Folkekirken, bliver han paa ny at betragte som Medlem af Folkekirken“. Der tales ikke noget om Konfirmation, saa det vilde dog være urimeligt, om man som Betingelse for at give Valgret og Valgbarhed i Folkekirken vilde kræve noget saadant, men det vil man blive nødt til, hvis man lader de Ord staa her. Maa jeg gøre opmærksom paa en anden Side af Sagen. Det fremgaar af dette Lovforslag eller af Motiverne til det — jeg husker ikke be-

stemt, hvor det staa —, at den, der vil optages paa den kirkelige Valgliste, selv skal fremlægge Attest for, at han er døbt og konfirmeret i Folkekirken. Det var ikke en Fordring, der stilledes i Fjor; da skulde den paagældende kun „paa Tro og Love erklære“, at han var døbt med den kristelige Menigheds Daab og selv regnede sig for at høre til Folkekirken. Nu skulde de, saa vidt jeg forstaa, fremlægge Attester derfor, og hvis det er rigtigt, indeholder det en Vanskelighed for Medlemmer af en Frimenighed, thi de kunne ikke fremlægge officiel Attest hverken for Daab eller Konfirmation. Deres Fødsel og Navngivning bliver meldt til og indført i de folkekirkelige Protokoller, men om det bliver indført, at de ere døbte med den kristne Menigheds Daab eller oven i Købet med den evangelisk-lutherske Kirkes Daab, er ikke givet. I saa Henseende er der en meget stor og meget ubegribelig Forskel i den Maade, hvorpaa Folkekirkens Præster tage denne Sag. Mange anføre i Kirkebogen, at de ere døbte, ligesom man ogsaa anfører Hjemmedaab, men mange omtale det slet ikke. Det er ubegribeligt, siger jeg, dels fordi det kan føre til en Omdaab, som kirkelig set er at bespotte det hellige, og dels fordi det berøver de Børn, her er Tale om, Adgang til det Bevis, som Daabsattesten er, og som i dette Forhold kan faa Betydning for dem. Naar de ikke ad den Vej kunne fremlægge Daabsattest, maa de skaffe sig Beviset paa anden Maade. Men det bliver vist adskillig vanskeligere, og det er et Spørgsmaal, om det da bliver taget for gode Varer, hvis de komme med en Attest fra vedkommende Frimenighedspræst for, at han har døbt dem.

Maaske jeg med det samme maa nævne et Punkt i Lovforslaget om Brugen af Kirkerne, som ogsaa berører Frimenighedernes Stilling. Der staa nemlig gentagne Gange Tale om „Sognets til Folkekirken hørende Beboere“, f. Eks. i § 6, og ligeledes flere Steder om „Præster i Folkekirken“. Der kan, efter hvad jeg har udviklet, fremkomme nogen Tvivl om disse Ords Betydning i Forhold til de grundtvigske Frimenigheder. Der opstaa saaledes straks det Spørgsmaal, om 10 Medlemmer af en grundtvigsk Frimenighed, naar de bo i samme Sogn i Folkekirken, kunne benytte den Ret, som § 4 hjemler „10 Familie-fædre, Enker og andre Personer med egen Husstand af et Sogns eller et Sognedistrikts til Folkekirken hørende Beboere“ til at kræve Sognekirken lukket op, for at en „Præst i Folkekirken“ der kan afholde